

**Euroopa Ühenduste Komisjoni 25. novembri 2004. aasta
hagi Itaalia Vabariigi vastu**

(Kohtuasi C-486/04)

(2005/C 31/18)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

Euroopa Ühenduste Komisjon esitas 25. novembril 2004 Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Itaalia Vabariigi vastu. Hageja esindajad on M. Van Beek, F. Louis ja A. Capobianco.

Hageja palub Euroopa Kohtul:

— tuvastada, et Itaalia Vabariik on rikkunud nõukogu direktiivi 85/337/EMÜ, ⁽¹⁾ mida on muudetud direktiiviga 97/11/EMÜ, ⁽²⁾ artikli 2 lõikest 1 ning artikli 4 lõigetest 1, 2 ja 3 tulenevaid kohustusi:

1. kuna Itaalia Vabariik ei kohaldanud Massafra jäätme- ja biomassi kütuse põletamise rajatise, mis on direktiivi 85/337, muudetud direktiiviga 97/11, lisas I nimetatud rajatis, keskkonnamõju hindamist direktiivi 85/337 artiklite 5-10 kohaselt;
2. kuna Itaalia Vabariik võttis vastu õigusakti (3. septembri 1999. aasta DPCM'i, millega muudetakse 12. aprilli 1996. aasta DPR'i lisa A, artikli 3 lõike 1 punktid i ja 1), mis välistab muudetud direktiivi 85/337 lisas I nimetatud teatud projektide keskkonnamõju hindamise (üle 100tonnise päevavõimsusega ohtlike ja tavajäätmete taastamise rajatiste projektid) tingimusel, et direktiivi 75/442/EMÜ ⁽³⁾ artiklit 11 rakendades on toimunud lihtsustatud korras loa andmise menetlus, ja
3. kuna Itaalia Vabariik võttis vastu õigusakti (3. septembri 1999. aasta DPCM'i, millega muudetakse 12. aprilli 1996. aasta DPR'i lisa A, artikli 3 lõike 1 punktid i ja 1), mis selleks, et teha kindlaks, kas direktiivi 85/337 lisas II nimetatud projekti keskkonnamõju hinnatakse või mitte, sätestab ebasobiva tingimuse, mis võib viia teatud olulise keskkonnamõjuga projektide hindamise kohustuse tühistamiseni;

— jätta kohtukulud Itaalia Vabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

Komisjon väidab, et hagiavalduses nimetatud põhjendustel on Itaalia Vabariik rikkunud direktiivist 85/337, mida on muudetud direktiiviga 97/11, tulenevaid kohustusi.

⁽¹⁾ EÜT L 175, 5.7.1985, lk 40.

⁽²⁾ EÜT L 73, 14.3.1997, lk 5.

⁽³⁾ EÜT L 194, lk 39.

**Euroopa Ühenduste Komisjoni 25. novembri 2004. aasta
hagi Itaalia Vabariigi vastu**

(Kohtuasi C-487/04)

(2005/C 31/19)

(Kohtumenetluse keel: itaalia)

Euroopa Ühenduste Komisjoni esitas 25. novembril 2004 Euroopa Ühenduste Kohtule hagi Itaalia Vabariigi vastu. Hageja esindajad on C. Cattabriga ja A. Bordes.

Hageja palub Euroopa Kohtul:

— tuvastada, et kuna Itaalia Vabariik on ühepoolset kehtestanud teatud otstarbeks mõeldud lõssipulbri jälgimise korra, mis ei ole sellele sektorile kohalduva täielikult harmoniseeritud ühenduse õigusega ette nähtud, siis on Itaalia Vabariik rikkunud kohustusi, mis tulenevad nõukogu 17. mai 1999. aasta määrusest (EÜ) nr 1255/1999 ⁽¹⁾ piima- ja piimatooteturu ühise korralduse kohta ning komisjoni 17. detsembri 1999. aasta määrusest (EÜ) nr 2799/1999, ⁽²⁾ millega sätestatakse määruse (EÜ) nr 1255/1999 üksikasjalikud rakenduseeskirjad loomatoiduks mõeldud lõssi ja lõssipulbri jaoks toetuse andmise osas ja kõnealuse lõssipulbri müügi osas;

— jätta kohtukulud Itaalia Vabariigi kanda.

Õiguslikud alused ja peamised argumendid

1. Selleks, et hoida ära loomatoiduks mõeldud lõssipulbri jaoks toetuse saamise kuritarvitamist, kehtestavad määrused (EÜ) nr 1255/1999 ja (EÜ) nr 2799/1999 struktureeritud mehhanismi seda toodet kasutavate ettevõtjate kontrollimiseks. See mehhanism jätab küll toetuse andmise kohta käivate sätete täitmise tagamiseks liikmesriikide pädevusse täiendavate kontrollimeetmete vastuvõtmise, ent ei luba sektori ettevõtjatele panna täiendavaid ning määrusega nr 2799/1999 võrreldes toetuse saajatele pandud kohustustest erineva olemusega kohustusi.
2. Eriti tuleb liikmesriikide pädevusse mittekuuluvaks lugeda määruse nr 2799/1999 esemeks oleva lõssipulbri koostist mõjutavate tingimuste ühepoolset kehtestamist, nt nagu märgistusvärvi lisamine selleks, et oleks ilme, et toode on loomasöödaks mõeldud.
3. Selline tingimus takistab liikmesriikide vahelist lõssipulbri kauplemist. Kuna tootmise ajal ei ole lõssipulbri sihtotstarve tavaliselt teada, siis Itaalia seadusandja pandud kohustus lisada märgistus kohustab Itaalia turule lõssipulbrit eksporditavaid ettevõtjaid võtma sellele turule mõeldud partii suhtes ette keerulisi tootemanipulatsioonid. Nagu seda on korduvalt kohtupraktikas meelde tuletatud, põhineb ühendusesisest kaubandust puudutav ühine turukorraldus kaubandusvabadusel ja keelab kõik siseriiklikud õigusaktid, mis, nagu käesoleval juhul, takistavad liikmesriikide vahelist kaubandust.
4. Vaidlusalune Itaalia õigusakt riivab ka ühise turukorralduse toimimist piimasektoris, mis kehtestatud toetusi puudutavas osas põhineb ühtsustatud *erga omnes* rakendatavatel ettekirjutustel. Seega on selge, et kui liikmesriigid sarnaselt Itaaliaga peaksid ennast pädevaks ühepoolset kehtestada loomatoiduks mõeldud lõssipulbri jälgimise *ad hoc* reegleid, tooks see kaasa ületamatud raskused ettevõtjatele, kes peaksid neile erilistele reeglitele alluma ja peaksid oma tooteid muutma vastavalt 25 erineval siseriiklikul turul kehtivatele reeglitele.
5. Itaalia valitsus ei saa muuhulgas toetuda kohtupraktikale, mille kohaselt ühise turukorralduse sisseadmine ei keela liikmesriikidel rakendada siseriiklikke õigusakte, millel on teine üldise huvi eesmärk, kui see, mida püüab saavutada ühine turukorraldus. Seaduse nr 250/2000 ettevalmistustöödest tuleneb selgelt, et selles seaduses sisalduvate sätete lõppeesmärk on hoida ära konkreetse eesmärgiga lõssipulbri ebaseaduslikku kuritarvitamist. Seega on selle seaduse eesmärgid samad määruse nr 2799/1999 artiklis 9 ja järgnevates sätestatutele.

6. Seaduse nr 250/2000 ettevalmistustöödest võib ka välja lugeda, et Itaalia ametiasutuste otsused määruses nr 2799/1999 ettenähtud kontrollidest kõrvalehoidmise kohta on õigustatud määrusega sätestatud kontrollimehhanismide ebaefektiivsuse tõttu Itaalias.
7. Selline õigustus on vastuolus väljakujunenud kohtupraktikaga, mille kohaselt ühest küljest siis, kui ühendus on konkreetses sektoris loonud ühise turukorralduse, peavad liikmesriigid hoiduma kõikidest ühepoolsetest meetmetest, isegi kui need toetaks ühist poliitikat, ning teisest küljest ühenduse õigusakti täitmise staadiumis tekkinud raskused praktilises korralduses ei luba liikmesriigil jätta ühepoolset oma kohustusi täitmata.
8. Lõpuks ei saaks Itaalia ametiasutused väita, et seadust nr 250/2000 ei ole tegelikult kunagi efektiivselt rakendatud, sest vastu oli võtmata ministri määrus, mis pidi sätestama märgistajate definitsiooni ja vastava kasutamise viisi. Nagu Euroopa Kohus on korduvalt meelde tuletanud, ei ole asjaolu, et ühenduse õiguse vastast õigusakti on vähe – või isegi mitte üldse – rakendatud, piisav sellest tuleneva rikkumise kõrvaldamiseks.

(¹) EÜT L 160, 26.6.1999, lk 48.

(²) EÜT L 340, 31.12.1999, lk 3.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Cour de cassation, chambre commerciale, financière et économique (Prantsusmaa) 16. novembri 2004. aasta otsusega kohtuasjas Galeries de Lisieux SA v. Organic Recouvrement

(Kohtuasi C-488/04)

(2005/C 31/20)

(Kohtumenetluse keel: prantsuse)

Euroopa Ühenduste Kohus on saanud Cour de cassation, chambre commerciale, financière et économique (Prantsusmaa) 16. novembri 2004. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotluse kohtuasjas Galeries de Lisieux SA v. Organic Recouvrement, mis saabus kohtukantsseisse 29. novembril 2004.